

nelse. Det er beklageligt, at det skal være nødvendigt at gøre opmærksom paa noget saa selvfølgelig som dette.

Idet jeg beklager, at man ikke er naaet til en Fremstilling af selve Rekonstruktionen af 9. Juli, gør jeg opmærksom paa, at Bankkommissionen sidder inde med Oplysninger vedrørende dette Forhold, som det ikke kan andet end andre ikke forefindes her. Der forefindes f. Eks. en Fremstilling fra Etatsraad H. N. Andersen af hans Forhold til Rekonstruktionen af Landmandsbanken, afsendt til Bankkommissionen. Hvorfor findes en saadan Beretning ikke i disse Dokumenter? Statsministeren kender denne Beretning, hvorfor findes den ikke?

Beretningen i det hele taget er jo et saare interessant og, man tør sige, et saare sørgeligt Aktstykke. Om dens Form vil jeg først sige, at den er af en noget uligevægtig Art. Idet man ser paa dette Aktstykke, er det, ligesom to forskellige Parter findes i det og kommer til Udtryk. Adskilligt af, hvad der findes i denne Beretning, er baaret af en Uvillie og Harme over det nuværende kapitalistiske Systems Udskejelser og en alvorlig Villie til paa forskellige Punkter at trænge til Bunds deri og fremsætte det til Advarsel for det nuværende Samfund, for at dette kan tage sine Forholdsregler. Det er, ligesom der findes en Anklager paa visse Steder i Beretningen. Paa andre Steder er Beretningen en afdæmpet Skildring af en objektiv Fortæller, der stemmer Tonen ned og standser pludseligt det ene og det andet Sted, ved et eller andet Forhold uden at give nogen Forklaring deraf. Der er saaledes en besynderlig Delthed i selve Kommissionens Aktstykker, en Anklager og en Fortæller; og der er ogsaa i Bedømmelsen af de Personer, som omhandles, en subjektiv Forskel: Personer, som synes at vække Uvillie, fremhæves ved en højst detailleret Behandling, medens man overfor Personer, som synes at vække Sympati eller Medfølelse, gaar med en let Haand. Paa dette Punkt er der det ejendommelige, at man ikke kan sige, at de Parter, jeg har betegnet som Anklageren og Fortælleren, er saaledes fordelt, at Anklageren overalt repræsenterer den skarpt krævende, den skarpt afgørende, og Fortælleren den modsatte lette Haands Behandling; det er indenfor den samme Part, at den forskellige subjektive Bedømmelse af Personernes Forhold finder Sted.

Jeg kan i denne Anledning ikke andet end udtale min Forbavselse over, at det ene Medlem af Kommissionen, Professor Birck, to Gange for egen Regning har of-

fentliggjort Meddelelser vedrørende Kommissionens Undersøgelser, for hvilke de øvrige Medlemmer ikke staar inde. Det er besynderligt, at dette foregaar. Jeg har det Indtryk, at Professor Bircks Mening er denne, at han vejer Menneskene, undersøger, hvad der efter hans Skøn har betydet noget, noget godt eller noget daarligt; og hvis han saa efter sit Skøn faar et Minus ud, falder der en haard Haand, men hvis han efter sit Skøn faar et Plus ud, glider der en let Haand henover vedkommende. Nu skal jeg paa ingen Maade afgøre, hvorvidt Professor Bircks Evne til at skønne i saa Henseende er større end andres, jeg tror, han burde overlade den endelige Dom til den himmelske Retfærdighed; men Professor Birck har ifølge sin Stilling i Kommissionen en Pligt, som fremgaar deraf, at han er Medlem af en Ret, og Retsmedlemmer taler i Retten og i Rettens Dokumenter og Beretninger og skiller sig ikke ud og optræder som Forsvarere. Dette skal jeg senere komme tilbage til.

Endnu vil jeg gerne sige, at det er beklageligt, at der i Bankberetningen i alt Fald paa to Steder er paafaldende Uoverensstemmelser i dens Meddelelser. Det ene Punkt er allerede nævnt nogle Steder i Pressen, men er saa ejendommeligt, at jeg synes, det maa paatales her. Vedrørende en af de paa 1. Februar-Kontoen opførte, nemlig den tidligere Udenrigsminister Grev Raben-Levetzau, foreligger der to Udtalelser fra Bankkommissionen, den ene i selve Beretningen og den anden i Bilagene. I Beretningen staar der, at Lensgreve Raben-Levetzau har erklæret, at han ikke har været bekendt med de Spekulationer, der har været foretaget, og at han mener, at man har misbrugt hans Navn, og Kommissionen tilføjer nogle Kendsgerninger, som styrker dette. Men i selve Bilaget til Bankkommissionens Beretning, nemlig i Revisions- og Forvaltningsinstitutts Skildring af Kontoen af 1. Februar, staar der om Hr. K. — det er det Bogstav, hvorunder Grev Raben-Levetzau optræder her —: „Efter de foreliggende Oplysninger kan det neppe antages, at Hr. K. har været ubekendt med, at Landmandsbanken foretog Spekulationer for ham.“ Hvorledes er det muligt, at en Beretning af denne Art paa et Sted kan sige lige det modsatte af, hvad den siger paa et andet? Hvad er det rigtige? Hvilket er det sidste Ord? Hvis det — hvad der maa antages, efter hvad der staar — er en fortsat Undersøgelse fra Kommissionens Side, som har ført til, at den har faaet et andet Resultat ud af Sagen end Revisions-